

Eğitimde Şiddetin Yeri Yoktur

– KARAM-41 · 14 Nisan 2018

Okullarımızın teftişi sırasında, sınıflardan birinde, öğrencilerin uzunluk ölçüleri ile ilgili kazanımlarını görmek istemiştim.

Masanın üzerinde duran 30 cm.lik cetveli öğrencilere göstererek, "bu nedir" diye sordum. "Cetvel" dediler. "Peki ne işe yarar" dediğimde, koro halinde; "onunla öğretmen çocukları döver" diye cevap verdiler.

Öğrenciler masumca ve dürüstçe doğruyu söylemişlerdi. Gözlerinin içi gülüyordu. Çünkü dövülmeye alıştırdıklarından normal görüyorlardı. O yüzden rahattılar.

Fakat öğretmenimiz huzursuz olmuştu, hemen atılarak çocukları susturmaya çalıştı. Öğrenciler bu davranışa şaşırıldılar. Hata yaptıklarını anlamışlardı, ancak öğretmenlerinin niçin tedirgin olduğunu kestiremiyorlardı.

Konuyu değiştirerek derse devam ettim. Zil çaldıktan sonra öğretmenimizle sorunu yeniden irdeledik. Eğitim öğretime, sevginin, hoşgörünün, sabrın, toleransın katılmasını, şiddetin her türlüşününün uzak tutulması gerektiği üzerinde konuştuk. Çocuklara dürüstlüklerinden dolayı kızmaması gerektiğini de, söyledim. Konuşmalarımızdan ikna olmuştu. Umarım bu hatasından vaz geçmiştir. Okullarımızda az da olsa hala çocuklara; kızma, bağırma, çekiştirme, aşağılama, vurma vb. şiddet türlerine rastlanmaktadır maalesef.

Azda olsa "metal çubukla öğrenci döven", yaralı olduğu için "çekerek kulak kopartan" vb. öğretmenlerin soruşturmalarına üzülererek tanık oldum. Disiplin cezası aldılar, ayrıca yargıldılar. Bu tür insanların eğitim camiasında asla olmaması gerekir.

Öğretmenlerimizin sorunlarının oldukça çok ve karmaşık olduğu bir gerçektir. Özellikle son yıllarda öğrenci davranışlarında şaşırtıcı ve çok miktarda sorunlar gözlenmektedir.

Okullar, anne babalardan, diğer paydaşlardan yeterli desteği göremiyorlar. Ebeveynler bir çocukla baş edemezken, öğretmenler 30, 40, yerine göre daha fazla mevcutlu dersliklerde stres altındalar.

Öğrencilerden, öğretmenlere tehditler, saldırılar, darplar artmıştır.

Basın yayın, internet, sokak, öğrencileri menfi yönde etkilemekte, otoriteyi tanımaz, sorumsuz, saldırgan kılmaktadır. Bu olumsuzluklar öğretmenlerin işini zorlaştırmaktadır.

Eğitim öğretim kurumlarında mutlaka rehber öğretmen bulunmalı ve rehberlik servisleri oluşturulmalıdır. Ayrıca psikolog vb. uzmanların da bulunması elzemdir. Artık öğretmenler tek başlarına karmaşık sorunların üstesinden gelememekteler.

Disipline edilememiş, demokratik bir ortam oluşturulamayan dersliklerde, eğitim öğretim elbette sağlıklı yapılamaz.

Bunlara rağmen öğretmenlerimiz, kendi evlatları dâhil, yaşamlarında, eğitim öğretim ortamında asla şiddeti kullanmamalıdır.

Sadece öğretmenler değil elbette. Anne babalar, bakıcılar, kreşlerde görev yapanlar vb. çocukla muhatap olan kim varsa, başta sevgi olmak üzere, sabrı, hoş görüyü, affetmeyi, merhameti vb. güzel hasletleri

gönüllerine yerleştirmeli, çocuk terbiyesinde şiddet içermeyen bilimsel yöntemleri uygulamalıdır. Günümüzde, bakımevlerinde ve kreşlerde çocuklara yönelik şiddet türlerine daha çok rastlanmaktadır. Buralarda çalışan personel pedagojik formasyondan, yeterli bilgiden ve sevgiden uzak kişiler. En büyük sorun da evlerdeki çocuk bakıcılarıdır. Devlet çocuk bakıcılığı yapabilme kıstaslarını belirlemeli, "çocuk bakımı" hakkında yeterlik belgesi/diploması olmayanlara izin vermemelidir artık. Çocuklara vurulan tokadın yerinde gül bitmiyor maalesef. Aksine yıllarca bilinçaltında korkuya, öfkeye, nefrete dönüşerek topluma negatif yansıyor.

Amerika'da kulak kesen birini yakaladıklarını okumuştum. Niçin kestiğini sorduklarında, çok ilginç ve bir o kadar da korkunç olan "çocukken öğretmenim kulağımı çekerek çok incitirdi, ben de O'na benzeyenleri gördükçe öcümü alıyorum" cevabını vermiştir.

Öğretmen de insan, kızabilir, üzülebilir. Fakat bilgi ve tecrübe birikimlerini, sevgisiyle birleştirerek bu tavrını, asla eğitim ortamına, çocuklara yansıtmamalıdır.

Sevginin egemen olduğu dersliklerde, bütün duyu organları ve yürekler eğitim öğretime istekli ve hazırdır.

Öğretmen, grubun sevilen sayılan değerli bir üyesi, rehberdir. Korku, endişe, isteksizlik yoktur, bireyler rahattır. Herkesin kendine güveni tam olduğundan, öğrenmeye ve başarmaya odaklanmışlardır. Böyle ortamlarda "öğrenmeyi öğrenme", "tam öğrenme" gibi etkinliklerin gerçekleştiği ekip ruhu oluşur elbette.

Birkaç istisna olsa da, gönül rahatlığı ile söyleyebilirim ki öğretmenlerimizin büyük çoğunluğu şiddet türlerinden uzak, sevgiyle yoğrulmuş özverili bir yürekle görevlerini sürdürmektedirler. Eli öpülesi, kıymet biçilemeyen gönül insanlarıdır O'nlara.

Okulları ziyaret ederseniz, öğrencilerin sevinç çığlıklarında, mutlulukla bakan gözbebeklerinde mutlaka öğretmenlerini görürsünüz.

Diyeceğim o ki, istisna da olsa eğitim kurumlarında artık şiddetin en hafifine bile rastlanmasın. Anne babalar üzülsün, çocukların yaşama sevinci solmasın, öğretmenlerimiz ceza almasın, vicdan azabı çekmesinler.

Çocuklar geleceğimiz, nadide çiçek O'nlara. Hiç solmasınlar, üzülsünler, kırılmasınlar. Gelin hep birlikte serpillmelerine, güzel kokular saçmalarına, gülümsemelerine katkıda bulunalım. O'nlara vefalıdır, verdiklerimizin karşılığını katbekat bize geri öderler.

Sevgiyle kalın...